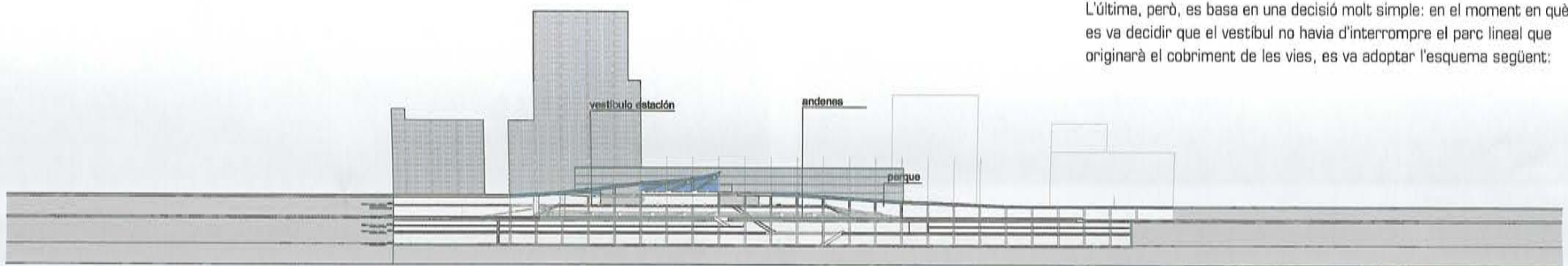
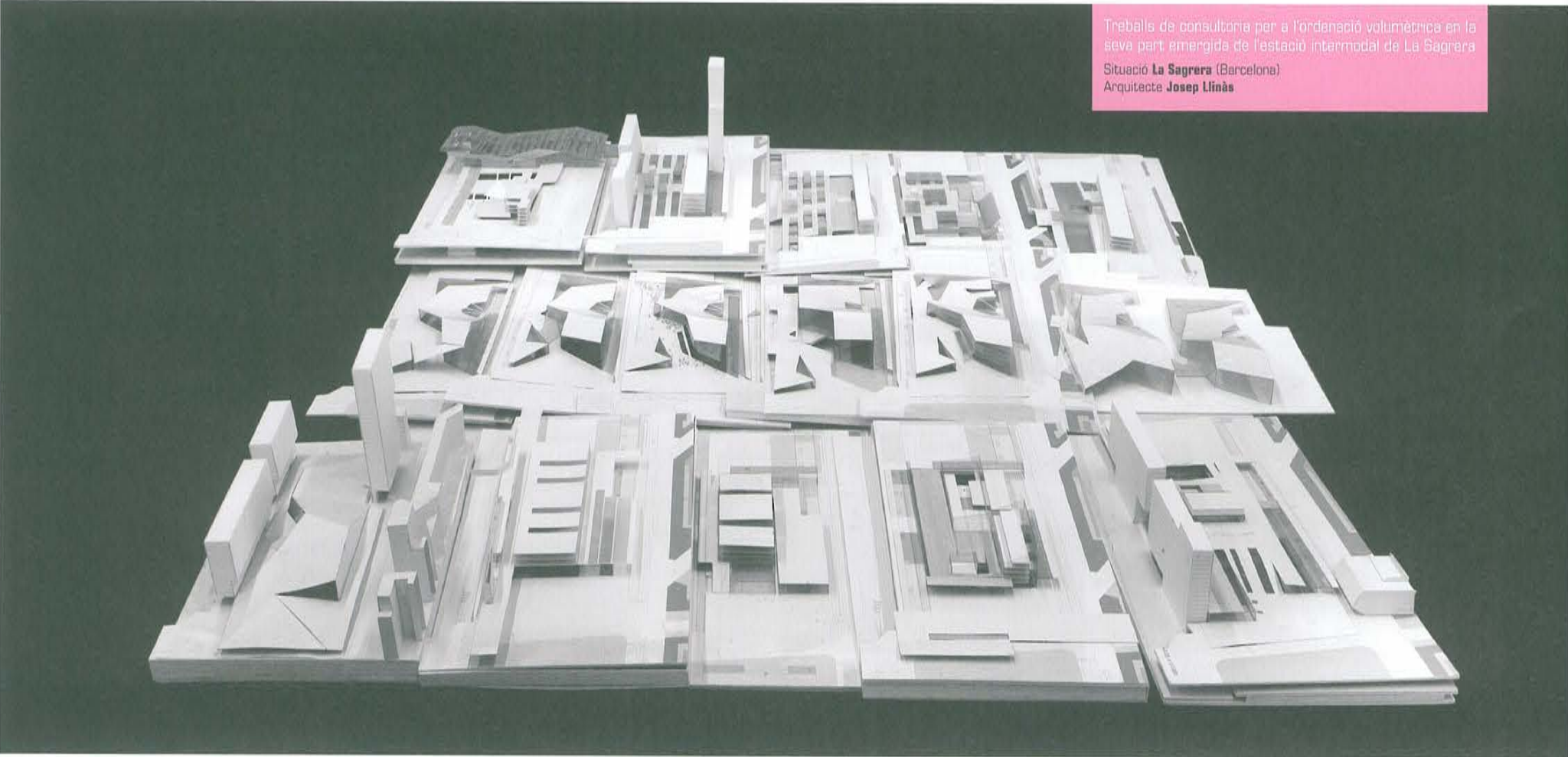

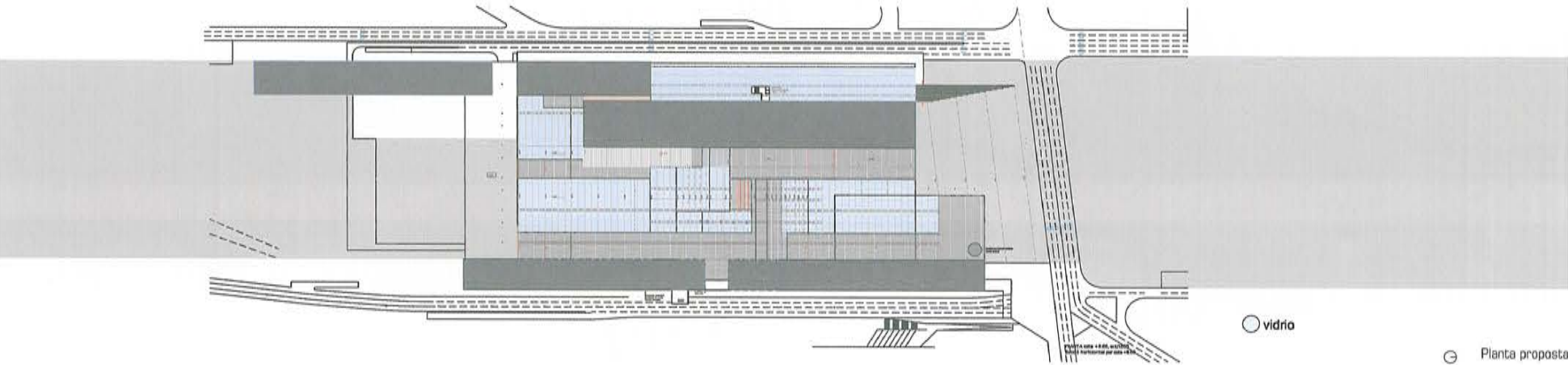
Estació intermodal de La Sagrera

Treballs de consultoria per a l'ordenació volumètrica en la seva part emergida de l'estació intermodal de La Sagrera
Situació La Sagrera (Barcelona)
Arquitecte Josep Llinàs

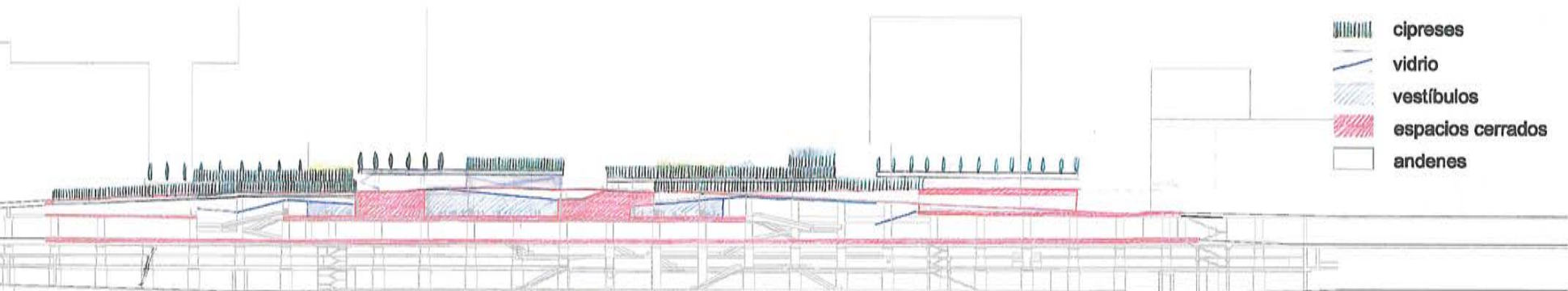
Secció proposta

L'última, però, es basa en una decisió molt simple: en el moment en què es va decidir que el vestíbul no havia d'interrompre el parc lineal que originarà el cobriment de les vies, es va adoptar l'esquema següent:

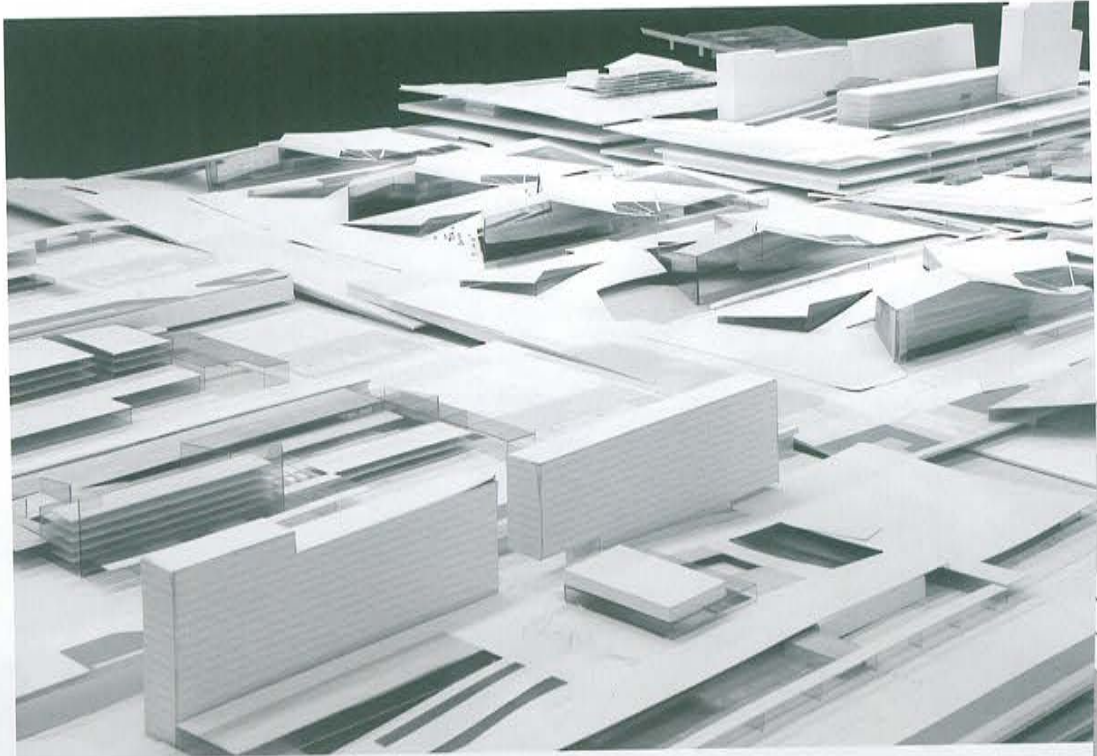
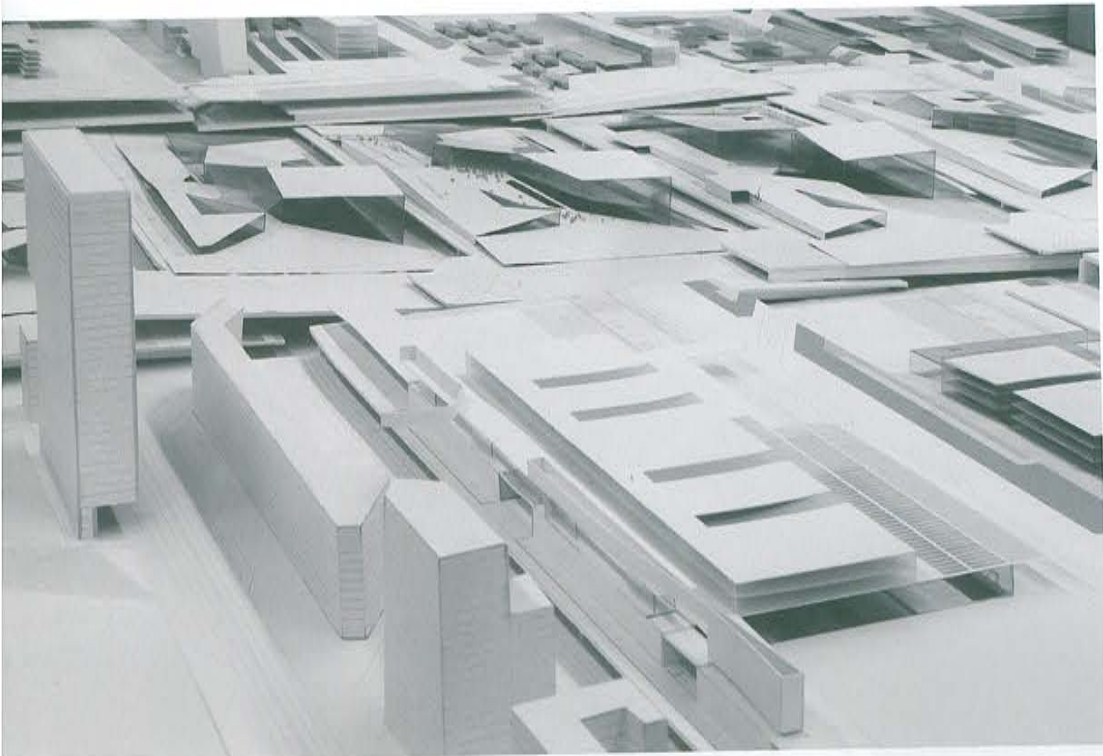
que permetia el pas per damunt del vestíbul de l'estació per no interrompre'l (a l'estació, s'hi accedeix lateralment).

El problema aleshores es concentra estrictament a aconseguir llum natural i ventilació en el vestíbul i les andanes, dins d'un sistema compatible amb el pas de les persones.
Hi havia un segon problema afegit: la protecció contra l'assolellada que vindrà estrictament del sud, ja que en els límits est i oest hi ha edificacions de gran altura.
Donades les dimensions de l'espai (300 x 100 m) es va arribar a la conclusió que aquests para-sols en contacte amb l'escala de vianants (IMPOSSIBILITAT CONCEPTUAL DE RESOLDRE'LS COM A ELEMENTS ARTIFICIALS) podien ser elements vegetals, de manera que es convertissin en una referència des de l'interior de l'estació, però també en uns elements que en caminar queden per sota, al costat o al damunt.

Croquis

Els treballs sobre l'Estació Intermodal de la Sagrera s'inicien al setembre de 2005, com a arquitecte col·laborador de l'enginyeria GPO, encarregada de redactar el projecte bàsic de l'estació. La meua col·laboració es limitava al vestibul de l'última planta, des de la qual s'accedeix a les vies de l'AVE, situades a la planta inferior. En una magnífica relació professional, durant aquest any i mig hem anat elaborant propostes diverses, resultat d'una banda de la complexitat i grandària de l'estació, i d'altra de canvis (que enteníem naturals) en el programa i la configuració de l'entorn introduïts per ADIF i Barcelona Regional. Finalment, l'última proposta d'aquest llarg procés fou rebutjada per aquestes entitats, que entenien que presentava grans problemes de manteniment. Serà impossible explicar el procés del qual deixen testimoni aquestes fotos de maquetes d'algunes de les propostes.

Es va optar pel xiprer, organitzat en línies, com a instrument d'ombra que finalment es va disposar en dues direccions, nord-sud i est-oest, amb la voluntat de disposar d'una mena de paper pautat a partir del qual es podien introduir excepcions. Ombra produïda per arbres, situats a diferents altures, com abans deia, a l'abast de la mà, sota els nostres peus, per damunt dels nostres caps era l'argument de la proposta.

